

Obowiązek zachowania przejrzystości, który spoczywa na organie udzielającym zamówienia, polega na zapewnieniu na rzecz każdego potencjalnego oferenta odpowiedniego poziomu jawności, umożliwiającego otwarcie rynku zamówień publicznych dla konkurencji, oraz zagwarantowania możliwości kontrolowania bezstronności postępowania.

Zdaniem Komisji jest ewidentnym, że nie przeprowadzając postępowania o udzielenie zamówienia publicznego w sytuacji odnowienia wspomnianych 329 zezwoleń na przyjmowanie zakładów na wyścigi konne do dnia 1 stycznia 2006 r. na rzecz obecnych posiadaczy, władze włoskie nie zachowały powołanej powyżej zasady zachowania przejrzystości.

⁽¹⁾ Dz.U. L 209 z 24.7.1992, str. 1.

⁽²⁾ [2000] Zb. Orz. I-10745.

⁽³⁾ [1999] Zb. Orz. I-8291, pkt 31.

Skarga wniesiona dnia 29 czerwca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Belgii

(Sprawa C-275/04)

(2004/C 217/28)

Dnia 29 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Belgii sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez C. Giolito i G. Wilmsa, działających w charakterze pełnomocników, z adresem do doręczeń w Luksemburgu.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1) stwierdzenie, że:

— nie księgując, zgodnie z art. 6 ust. 3 lit. a) rozporządzenia 1150/2000 ⁽¹⁾, w wyznaczonym terminie ustalonych należności;

oraz

— nie sprawdzając, czy od dnia 1 stycznia 1995 r. miały miejsce inne opóźnienia w udostępnianiu środków własnych będące następstwem spóźnionego zaksięgowania, o którym mowa w art. 6 ust. 3 lit. a) rozporządzenia 1150/2000, niszcząc rejestry obejmujące ten okres i nie przekazując ich Komisji w celu umożliwienia jej obliczenia odsetek za zwłokę należnych zgodnie z art. 11 rozporządzenia 1552/89 ⁽²⁾ z tytułu spóźnionego udostępnienia środków własnych;

Królestwo Belgii uchybiło zobowiązaniom, które na nim ciąży na mocy art. 6 ust. 3, art. 9, 10 i 11 rozporządzenia Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot ⁽³⁾, które, z mocą od 31 maja 2000 r. uchyliło i zastąpiło mające ten sam przedmiot rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 25 maja 1989 r. wykonujące decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot ⁽⁴⁾ oraz art. 10 Traktatu WE.

2) obciążenie Królestwa Belgii kosztami postępowania.

Zarzuty prawne i główne argumenty

Brak poszanowania przepisów wspólnotowych przez Królestwo Belgii w dziedzinie zapisów księgowych doprowadził do istnienia opóźnień w udostępnianiu środków własnych. Państwa Członkowskie są zobowiązane do dokonywania zapisów księgowych kwot ustalonych należności, w odniesieniu do których zostało ustanowione zabezpieczenie i które nie są kwestionowane, zgodnie z art. 6 ust. 3 lit. a) rozporządzenia 1150/2000 („Zaksięgowanie A”), podczas gdy zaksięgowanie, o którym mowa w art. 6 ust. 3 lit. b) tego rozporządzenia („Zaksięgowanie B”) jest zastrzeżone wyłącznie dla ustalonych należności, które nie zostały jeszcze pobrane i dla których nie zostało ustanowione zabezpieczenie. Kwoty objęte zabezpieczeniem ustanowionym w ramach zewnętrznej procedury tranzytowej (T1, karnet TIR, karnet ATA, itd.) mogą zostać wykazane w oddzielnym zaksięgowaniu tylko pod warunkiem, że zostały prawidłowo zakwestionowane, co oznacza w szczególności przestrzeganie terminów oraz wniesienie skargi na piśmie.

Komisja nie może przyjąć wyjaśnień przedstawianych przez Belgię, mających na celu usprawiedliwienie stwierdzonych anomalii i opóźnień w zaksięgowaniu.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1150/2000 z dnia 22 maja 2000 r. wykonujące decyzję 94/728/WE, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 130, str. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG, Euratom) nr 1552/89 z dnia 25 maja 1989 r. wykonujące decyzję 88/376/EWG, Euratom w sprawie systemu środków własnych Wspólnot (Dz.U. L 155, str. 1).

⁽³⁾ Dz.U. L 293, str. 9.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 185, str. 24.

Skarga wniesiona dnia 1 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-282/04)

(2004/C 217/29)

Dnia 30 czerwca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Niderlandów, sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez Hansa Støvlbæka i Alberta Nijenhuisa, działających w charakterze pełnomocników.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— orzeczenie, iż Królestwo Niderlandów nie wykonało obowiązków ciążących na nim zgodnie z art. 56 i art. 43 TWE, poprzez utrzymanie niektórych postanowień statutu spółki Koninklijke KPN NV, zgodnie z którymi w skład kapitału spółki wchodzi także specjalna akcja imienna, znajdująca się w posiadaniu Państwa Niderlandzkiego, przyznającą szczególne uprawnienia dotyczące zatwierdzania określonych decyzji podejmowanych przez kompetentne organy spółki.

— obciążenie kosztami Królestwa Niderlandów.

Zarzuty i główne argumenty

W 1998 r. spółka Koninklijke PTT Nederland NV została podzielona na dwie niezależne spółki: Koninklijke KPN NV (KPN) dla prowadzenia działalności z zakresu telekomunikacji, oraz TNT POSTGROEP NV (TPG), dla prowadzenia działalności z zakresu logistyki i dystrybucji. Kapitał spółki składa się z akcji zwykłych i uprzywilejowanych oraz z jednej specjalnej akcji imiennej, przyznającej określone uprawnienia. Akcja ta znajduje się aktualnie w posiadaniu Państwa Niderlandzkiego.

W myśl postanowień statutu, ta specjalna akcja przyznaje szczególne uprawnienia dotyczące zatwierdzania określonych decyzji podejmowanych przez kompetentne organy spółki.

Zdaniem Komisji, prawa związane z posiadaniem tejże akcji ograniczają swobodny przepływ kapitału i swobodę przedsiębiorczości. Uprawnienia te, nawet jeżeli nie posiadają wyraźnie dyskryminującego charakteru, mogą utrudniać zakup akcji przedmiotowej spółki i zniechęcić inwestorów innych Państw Członkowskich do inwestowania w kapitał tejże spółki. Uprawnienia te powodują w szczególności znaczne ograniczenie praw, które w zwykłym stanie rzeczy przysługiwałyby przy inwestycjach bezpośrednich w spółkę KPN. W konsekwencji, mogą one naruszać swobodny przepływ kapitału, stanowiąc tym samym ograniczenie w przepływie kapitału w rozumieniu art. 56 TWE.

Biorąc pod uwagę, że owe specjalne uprawnienia stwarzają dla Państwa Niderlandzkiego możliwość sprawowania kontroli nad zarządzaniem spółką i bieżącą działalnością spółki, należy stwierdzić, iż wpływają one ponadto na inwestycje bezpośrednie, dlatego też mogą stanowić ograniczenie swobody przedsiębiorczości ustanowionej art. 43 TWE.

Skarga wniesiona dnia 1 lipca 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Niderlandów

(Sprawa C-283/04)

(2004/C 217/30)

Dnia 1 lipca 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Królestwu Niderlandów, sporządzona przez Komisję Wspólnot Europejskich, reprezentowaną przez Hansa Støvlbæka i Alberta Nijenhuisa, działających w charakterze pełnomocników.

Strona skarżąca wnosi do Trybunału o:

— orzeczenie, iż Królestwo Niderlandów nie wykonało obowiązków ciążących na nim zgodnie z art. 56 i art. 43 TWE, poprzez utrzymanie niektórych postanowień statutu spółki TPG, zgodnie z którymi w skład kapitału spółki wchodzi także specjalna akcja imienna, znajdująca się w posiadaniu Państwa Niderlandzkiego, przyznającą szczególne uprawnienia dotyczące zatwierdzania określonych decyzji podejmowanych przez kompetentne organy spółki.

— obciążenie kosztami Królestwa Niderlandów.

Zarzuty i główne argumenty

W 1998 r. spółka Koninklijke PTT Nederland NV została podzielona na dwie niezależne spółki: Koninklijke KPN NV (KPN) dla prowadzenia działalności z zakresu telekomunikacji, oraz TNT POSTGROEP NV (TPG), dla prowadzenia działalności z zakresu logistyki i dystrybucji. Kapitał spółki składa się z akcji zwykłych i uprzywilejowanych oraz z jednej specjalnej akcji imiennej, przyznającej określone uprawnienia. Akcja ta znajduje się aktualnie w posiadaniu Państwa Niderlandzkiego.

W myśl postanowień statutu, ta specjalna akcja przyznaje szczególne uprawnienia dotyczące zatwierdzania określonych decyzji podejmowanych przez kompetentne organy spółki.

Zdaniem Komisji, prawa związane z posiadaniem tejże akcji ograniczają swobodny przepływ kapitału i swobodę przedsiębiorczości. Uprawnienia te, nawet jeżeli nie posiadają wyraźnie dyskryminującego charakteru, mogą utrudniać zakup akcji przedmiotowej spółki i zniechęcić inwestorów innych Państw Członkowskich do inwestowania w kapitał tejże spółki. Uprawnienia te powodują w szczególności znaczne ograniczenie praw, które w zwykłym stanie rzeczy przysługiwałyby przy inwestycjach bezpośrednich w spółkę TPG. W konsekwencji, mogą one naruszać swobodny przepływ kapitału, stanowiąc tym samym ograniczenie w przepływie kapitału w rozumieniu art. 56 TWE.

Biorąc pod uwagę, że owe specjalne uprawnienia stwarzają dla Państwa Niderlandzkiego możliwość sprawowania kontroli nad zarządzaniem spółką i bieżącą działalnością spółki, należy stwierdzić, iż wpływają one ponadto na inwestycje bezpośrednie, dlatego też mogą stanowić ograniczenie swobody przedsiębiorczości ustanowionej art. 43 TWE.

Komisja nie zaprzecza, iż konieczność zagwarantowania dobrze funkcjonującego systemu pocztowego, może stanowić nadrzędną rację z punktu widzenia interesu publicznego. Nie mniej jednak, Komisja wskazuje na okoliczność, iż prawa związane z posiadaniem „złotej akcji” odnoszą się także do usług pocztowych, które nie należą do usług powszechnych określonych w dyrektywie 97/67/WE (na przykład usługi ekspresowe lub logistyczne), co oznacza, że za podobnymi usługami nie przemawia przekonujący interes publiczny, który usprawiedliwiłby ograniczenie podstawowych zasad TWE. Ponadto władze niderlandzkie nie wykorzystały wszystkich możliwości przewidzianych w dyrektywie 97/67/WE celem zagwarantowania świadczenia powszechnych usług pocztowych. W tym kontekście należy wskazać, że w dyrektywie 2002/39/WE poszerzono zakres możliwości pozwalających Państwom Członkowskim na ustanowienie takich instrumentów kontroli i procedur szczególnych, które zagwarantują należyte wykonywanie zastrzeżonych usług. W związku z tym wydaje się, że zastosowanie mechanizmu specjalnych uprawnień jest nieproporcjonalne do oczekiwanego celu. W końcu należy podkreślić, iż uznaniowy charakter wykonywania specjalnych uprawnień stoi w sprzeczności z wymogami ustalonymi orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości.